

Hồi 11

Tứ tuần đại khánh, Trương viên ngoại thết dị nhân Bí truyền Nhuyễn thuật, Trương Lăng tử thu đồ đệ

Chu Đức Kiệt vội hỏi:

- Ủa! Tiên sanh không đi cùng chúng tôi sao? Đi bây giờ, bao giờ lại tái kiến?

- Tôi đi cùng quý vị không tiện. Chiều nay gặp nhau ở Chiêu Dương lộ được không?

- Tưởng tiên sanh định đi thẳng. thế nào cũng đúng hẹn nhé. Đừng để chúng tôi mỗi mắt trông chờ.

- Xin vâng. Thế nào tôi cũng tới thăm.

Thiết Xích Tử rẽ sang đường khác.

Bọn Chu, Phàn về tới Phiên Hoa quán, trời vừa hửng sáng.

Lớp sương lam hazy còn lẩn quẩn trên đầu cây ngọn cỏ như luyến tiếc cảnh đêm huyền bí mau tàn.

Thay y phục xong, Chu, Phàn bốn người xuống hàng, gọi uống qua loa, trả tiền quán lên ngựa về Dương Châu.

Chủ quán ân cần đưa ra tận cổng:

- Không hiểu có việc chi, hồi đầu canh năm quân quân phi mã qua đây, quý vị nghe thấy gì không?

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- Vì bị tỉnh giấc nên chúng tôi mới dậy sớm. Ngủ lại không được nữa. Họ đi đông lắm phải không?

- Độ hai mươi ngựa thôi.

Bọn Đức Kiệt vẫy tay chào, thúc ngựa lên đường.

Gần trưa hôm ấy mới về tới Chiêu Dương lộ.

Mẹ con Hạ thái thái thấy đông đủ, vui mừng theo cả vào trong nhà.

Phàn Mộng Liên nói:

- Xong việc rồi cô mẫu ạ. Từ nay khỏi lo nạn đầu đà Kim Cương Tự nữa.

Hạ thái thái thở phào:

- Phúc đức quá. Suốt đêm, cô lo lắng không an giấc, thắp hương cầu cho các cháu thành công. Thiệt bất dung gian. Trừ được bọn ấy, công đức lớn lao vô cùng. Sự thể đêm qua thế nào?

Vương lão thấy mọi người đã về cũng chạy sang hỏi thăm. Anh em Phàn gia kể chuyện lại cho mọi người nghe. Ai nấy đều lắc đầu le lưỡi, không ngờ ngôi chùa danh tiếng ấy lại ghê gớm đến thế. Chu Đức Kiệt yêu cầu họ Vương kín tiếng vụ này, tránh mọi điều phiền toái.

Kể chuyện xong, bốn người lên lầu đi nghỉ, mãi tới xế chiều mới dậy vừa lúc Thiết Xích Tử tới ngoài cửa hàng. Hạ thái thái thấy Thiết Xích Tử kỳ dị đã có ý lo ngại.

Phàn Thế Hùng vội chạy ra đón vào, nói riêng với Hạ thái thái:

- Cháu quên không nói riêng để cô mẫu biết. Vị này là một hiệp khách giang hồ hữu danh đó. Đêm qua, người cung dự vào vụ phá Kim Cương Tự. Bản lãnh cao siêu đáng bậc dị nhân quái khách.

Hạ thái thái nghe nói mới an tâm:

- Cháu cứ tự nhiên, quen cháu tức là người nhà rồi, nhưng nên cho cô biết trước kéo cô yếu tim. Thấy lạ là lo sợ cháu ạ.

- Dạ, vị này đáng bậc sư phụ của cháu đó. Họ Trương tên Tam Sơn, quán ở Võ Dương Sơn, giới giang hồ thường gọi là Thiết Xích Tử...

- Thảo nào! Coi cái xích sắt trên lưng, cô phát hết hồn! Thôi! Vào nhà kéo khách chờ.

Phàn Thế Hùng mỉm cười:

- Cháu muốn giữ quái khách nán lại nhà mấy ngày. Người này nhậu khỏe lắm, cô ạ... Dám nhậu hết năm cân rượu một bữa chưa kể bốn, năm cân thịt tái.

Tuy tròn mắt ra ngạc nhiên, Hạ thái thái cũng gật đầu:

- Được rồi! Cháu hiếu khách nhứt thành Dương Châu... Thôi, vào nhà trong đi!

Phàn Thế Hùng cười nheo mắt bước vào, nhưng thái thái đã gọi giật lại:

- Lúc nãy cháu nói quái khách uống bao nhiêu, cô quên rồi?

- Dạ ông nhậu tới năm cân rượu một bữa và cũng độ bấy nhiêu thịt tái.

Tuy tròn mắt ra ngạc nhiên, Hạ thái thái cũng gật đầu:

- Được rồi! Cháu hiếu khách là cô mừng. Chợ Bắc Qua gần đây có Đoàn lang nấu rượu ngon nhứt thành Dương Châu... Thôi, vào nhà trong đi!

Phàn Thế Hùng cười nheo mắt bước vào, nhưng thái thái đã gọi giật lại:

- Lúc nãy cháu nói quái khách uống bao nhiêu, cô quên rồi?

- Dạ ổng nhậu tới năm cân rượu một bữa và cũng độ bấy nhiêu thịt tái.

- Được rồi, để cô mua sẵn một lu!

Phàn Thế Hùng vào nhà trong quây quần ngồi cùng mọi người chuyện trò. Phàn Mộng Liên cùng Hạ Thái Phụng xuống bếp giúp con Tiểu Kim rửa soạn cơm nước.

Lam Y Nữ Hiệp cũng lảng vảng xuống bếp thấy hai thiếu nữ loay hoay làm lụng nấu ăn thì buồn cười:

- A ha! Thế này mới đáng mặt nhi nữ chứ. Cung kiếm hay, thù thừa giỏi, còn kiêm cả việc bếp núc nữa, đức lang quân nào lấy được vợ đảm đang tề gia như này cũng sướng một đời!

Phàn Mộng Liên hai má đỏ ửng như trái đào:

- Gớm khiếp! Chu hiệp cứ giễu mãi, chị em tôi không bén gót, kể cả sắc lẫn tài...

Lam Y nghiêm sắc mặt:

- Tề gia nội trợ kém lắm, chỉ biết ăn mà không biết làm... Nói thiệt đó!... A, tôi phải làm mai mới được... Này, nhưng liệu có chê chồng nhiều tuổi không đấy?

Mộng Liên, Thái Phụng bẽn lẽn không trả tiếp:

- Thôi! Giỡn hoài, để cho hai cô thái thịt lại bằm vào tay bây giờ!... Sửa soạn đồ biếu bà mồi ngay từ bây giờ đi nhé!

Nói đoạn, Lam Y khúc khích quay lại nhà trên. Chu Đức Kiệt, Phàn Thế Hùng đang cùng Thiết Xích Tử ôn lại chuyện đánh Kim Cương Tự đêm qua.

Phi Không đồng mãnh lắm, đỡ được những ngọn đòn của y, tôi thấy rung chuyển cả hai tay. Nếu không nhờ y nóng giận muốn thắng lẹ sau khi đồng bọn của y táng mạng thì chưa chắc ai đã ăn ai.

Thiết Xích Tử nói:

- Ngoại trừ Thiếu Lâm Tự, và Thiên Không sư huynh của y, Phi Không chưa biết nhường một người nào về sức cũng như về tài nghệ ở Hoa Nam này. Y có một điểm yếu ở gáy, bởi vậy tôi định đón đánh y ngay từ lúc đầu:

Chu Đức Kiệt gật gù:

- Thảo nào, tôi thấy y giữ gìn phía sau đầu của hắn cẩn thận lắm nên tôi cũng đoán Phi Không yếu về mặt đó. Không ngờ lại có dịp đánh trúng huyết yếu của y.

Thiết Xích Tử khua cả hai tay cả cười:

- Nói vậy thì Chu hiệp quá nhũn nhặn. Lúc hạ xong Pháp Cổ, tôi quan sát rõ ràng lắm. Lối đánh của Phi Không rất kỳ với cước bộ của Bắc phái, mà y lại gặp trúng một tay kiệt liệt đất Bắc có lối đá và đạp vừa mau lẹ vừa nguy hiểm, linh động khác thường thì dù có hờ hênh trong chớp mắt cũng đã táng mạng rồi. Còn một điều đáng chú ý nữa là, Phi Không tuy hữu dũng nhưng trác táng, dù có chịu khó tắm bổ biết mấy cũng không giữ được nguyên khí như hồi y chưa hạ san.

Phàn Thế Hùng hỏi:

- Tiên sanh biết Phi Không từ lâu?

- Phải. Lúc đó y trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tại Quý Dương bên Quý Châu...

Lam Y Nữ Hiệp hỏi:

- Đệ nhứt đồ đệ của Đắc Đạo đại sư hiện nay ở đâu?

Thiết Xích Tử suy nghĩ giây lâu:

- Đắc Đạo đại sư trước ở Vân Nam, sau mới thiên về ở Thiên Linh từ trên La Phù Sơn cỡi Lĩnh Nam. Hiện nay đã trọng tuổi. Còn Thiên Không thì sau mười mấy năm giang hồ, hiện đã trở về núi La Phù tu luyện thay thế Đắc Đạo truyền dạy võ nghệ. Thiên Không chăm chỉ tu luyện, tài nghệ của đáng bậc siêu đẳng.

Phải một nỗi kém điềm đậm, không chịu lựa chọn học trò nên mỗi khi nhắc tới người của Đắc Đạo hay Thiên Không, giới giang hồ Hoa nam có ngay cảm tưởng là bọn gian ác rồi. Thật ra không phải tất cả người nào xuất thân từ La Phù Sơn cũng vậy. Trên bước đường giang hồ, nếu gặp Thiên Không cũng nên tiểu tâm. Nhứt là Phi Không bị táng mạng về tay Chu hiệp, Hắc đầu đà lại chạy thoát, tôi e không khéo gây thành một tử thù.

Lam Y Nữ Hiệp suy nghĩ gật đầu:

- Tiên sanh dạy chí phải! Thiên Không biết sao được hành vi xấu xa của sư đệ y? Hắc đầu đà trong khi lập lại vụ đánh Kim Cương Tự sẽ bịa đặt thêm ra với mục đích tạo thành một mối tử thù!... Nhưng tôi mong được gặp Thiên Không một chuyến để bái lãnh tài nghệ của y, biết đâu không học hỏi được ít nhiều? Chẳng thân thì thù, lỗi đó không khởi xuất từ bọn ta. Cái nghề giang hồ hành hiệp của chúng ta là như thế đó? Phải không hử tiên sanh?

Lam Y Nữ Hiệp khoái luận lắm. Tôi rất đồng ý. Chính tôi cũng muốn thử sức Thiên Không xem y tài nghệ tới mức nào. Nếu y cương thì ta lấy nhu trị, lo chi!

Chu Đức Kiệt cười:

- Về nhuyển thuật mà có sức mạnh như Thiết Xích Tử, kể cũng hiếm có!
- Tôi có sức là do lẽ tự nhiên trời sanh, nhưng ngu đệ Trương Tam Vân mới thật sự là người của nhuyển thuật.

oOo

Thuộc Tiểu Anh có ngọn Võ Dương Sơn.

Ngay chân núi ấy có bốn thôn ở liền nhau: Trương, Sái, Liêu, Đồng, duy có Trương gia thôn lớn nhất và đông người hơn cả, nên họ Trương được ba thôn kia bầu làm Đại thôn trưởng. Còn một lẽ nữa đã khiến dân vùng ấy phục Trương gia vì Trương viên ngoại có hai người con trai võ nghệ siêu quần xuất chúng. Viên ngoại họ Trương tên Tam Chấn, tự là Quang Huy, vốn người hiền lành phúc đức hay làm việc thiện. Trương Tam vốn có hai vợ là Đậu thị và Trần thị, mỗi người sanh một con trai. Đậu thị sanh ra Trương Tam Sơn, Trần Thị sanh Trương Tam Vân và một con gái là Trương Tam Nương. Ba người này được cha mẹ yêu chiều, đón thầy về nhà dạy học. Trương Tam Sơn nước da bánh mật, có sức khỏe, ngoài giờ học hành nghiên bút, thường hay cùng trẻ trong thôn đùa nghịch, đánh quyền múa gậy, chẳng mấy chịu ngồi yên. Trái lại, Trương Tam Vân người mảnh khảnh nước da trắng trẻo như con gái, vóc người nhỏ bé gầy yếu, tính tình trầm lặng. Trương Tam Nương cũng vậy, mới sáu, bảy tuổi mà đã ra dáng thùy mị đoan trang.

Năm ấy, Trương viên ngoại làm lễ tứ tuần đại khánh thì Trương Tam Sơn vừa đúng mười một tuổi, Tam Vân lên chín và Tam Nương lên tám.

Bốn thôn và mấy nơi lân cận đưa lễ mừng rất đông, thực khách đầy nhà luôn luôn trong mấy ngày. Tới hôm thứ bảy anh em Tam Sơn, Tam Vân đang chơi đùa ngoài cổng

trang, thì bỗng có người hành khất đã già thân hình gầy đét, nước da đen bóng, chống gậy đi qua. Tam Sơn đang quay cuồng múa gậy với mấy đứa trẻ trong thôn. Tam Vân ngồi xem trên phiến đá dưới gốc liễu rủ xanh tươi, thỉnh thoảng lại thích chí vỗ tay tán thưởng.

Người hành khất dừng lại nhìn Tam Vân hồi lâu, rồi lại ngắm Tam Vân không hề chớp mắt. Tuy gậy ồm nhưng người hành khất có cặp mắt như muốn bật ra tia lửa.

Tiến lại gần Tam Vân người đó hỏi:

- Này chú bé, nhà ở đâu?

Tam Vân ngừng đầu nhìn người lạ, chỉ vào trong thôn:

- Nhà tiểu nhi ở trong này.

Đoạn chỉ vào Tam Sơn:

- Đây là anh của tiểu nhi.

Người hành khất cười, đưa bàn tay gầy guộc xoa đầu Tam Vân:

- Chú bé ngoan quá! Sao không chạy ra kia nô đùa đánh gậy với anh?

- Tiểu nhi không biết đánh gậy. Anh Tam Sơn cũng không biết đánh gậy.

- Chú bé có muốn học đánh gậy không?

- Có chứ! Nhưng không có thầy.

Tam Sơn bỏ bầy trẻ, kéo chiếc gậy dài lê thê chạy tới hỏi người hành khất:

- Ông nói chuyện gì thế? Đã ăn cơm chưa?

Người hành khất mỉm cười chưa trả lời, thì một gia nhơn từ trong chạy ra.

Tam Sơn bảo gia nhơn:

- Ông này chắc chưa ăn cơm, mời vào nhà ăn luôn thể.

Gia nhơn lắc đầu trả lời:

- Không được! Tiệc thọ, trong nhà có quan khách đông, mời người này vào nhà ngồi với ai? Thôi! Hai cậu về nhà đi kéo viên ngoại mừng tôi.

Nói đoạn, y dặt tay Tam Sơn và Tam Vân định đi vào cổng trang. Nhưng cả hai cùng vung tay ra. Tam Vân nói:

- Nếu anh không dám vào thì mặc tôi vào nói với phụ thân... Nhà có tiệc nhiều không mời người ăn để làm chi?

Nói đoạn chạy vụt vào trong cổng. Tên gia nhơn định đuổi theo không cho vào nhưng bị Tam Sơn níu chặt lại. Y cầu nhàu:

- Các cậu làm thế này, thế nào chủ nhơn ông cũng rầy tôi thôi! Thiệt là trễ nít quá!

Tam Vân vùn vụt chạy một mạch lên sảnh đường.

Trương viên ngoại đang quanh quẩn tiếp khách thấy con vào lấy làm lạ, chưa kịp hỏi thì Tam Vân đã nói:

- Phụ thân à, ngoài cổng có người hành khát đi qua, gầy yếu lắm, mời người ta vào nhà ăn đi. Nhà có tiệc vui mà.

Trương viên ngoại cau mày nói:

- Con bé dại biết gì việc người lớn. Vào trong nhà đi!

Tam Vân dùng dằng:

- Phụ thân vẫn dạy con làm điều lành, nay mời người ta ăn lại không bằng lòng ưng thuận.

Ôn tồn giảng giải, Trương viên ngoại nói:

- Ta sợ mất lòng quan khách thôi, nhưng ta có cấm con gói thực vật cho y đâu?

- Không, phụ thân cứ ra đây coi.

Vừa nói vừa níu áo, Tam Vân kéo Trương viên ngoại đi. Chiều con, viên ngoại đành xin lỗi mọi người, đi xem Tam Vân làm gì. Lát sau ra tới cổng trang, Trương viên ngoại thấy Tam Sơn đang nói chuyện với người hành khát, còn tên gia nhơn đang bắn khoăn quạu cộ.

Người hành khát cái lạy:

- Kê bần hàn qua đây đói, ngừng bước xin ăn làm rộn viên ngoại, người vui lòng xin bố thí.

Nghe tiếng nói sang sảng như chuông đồng, nhìn cặp mắt sáng ngời, Trương viên ngoại nghĩ thầm: “Hành khát chi mà giọng tốt thế! Mắt sáng như sao, không khéo đây là đệ nhơn đội lốt hành khát đó thôi! Hai thằng bé nhà mình kể ra cũng ranh mãnh thật”.

Trương viên ngoại vội vàng đáp lễ:

- Trong thiên hạ ai cũng là anh em cả, mời tiên sanh vào nhà dùng bữa cùng mọi người luôn thể. Lễ tứ tuần của tôi, xin chớ chối từ.

Quan sát thấy viên ngoại biết nhìn người, người hành khát tuy vậy cũng giữ kéo e quan khách hiểu lầm:

- Xin bố thí mà được viên ngoại cho vào nhà ăn còn gì hơn nữa, nhưng thôi, cho phép tôi được ngồi cùng hai chú bé này là điều tôi mong muốn nhất.

- Thế cũng được, xin tùy tiện, mời tiên sanh vào.

Anh em Tam Sơn, Tam Vân mừng quá bèn mỗi cậu một tay kéo người hành khát vào cổng trang.

Trương viên ngoại bảo gia nhơn:

- Đưa vị khách này vào nhà trong, cơm rượu cho tươi nhé!

Viên ngoại nói với người hành khát:

- Tiên sanh cứ vào hậu đường trước với các cháu, lát nữa tôi sẽ vào sau.

Người làm trông thấy lạ đều trở mắt nhìn, nhưng thấy chủ nhân lễ phép với người hành khát không dám phê bình. Tối chiều, sau khi mọi người đã ra về, Trương viên ngoại mới vào nhà trong thì thấy người hành khát nằm co ro trên kỷ ngủ ngáy khò, trên thềm còn để ba hồ rượu rỗng tuếch.

Anh em Tam Sơn, Tam Vân ngồi gần đấy. Viên ngoại bèn hất hàm ra ý hỏi hai con thế nào. Anh em Tam Sơn chưa kịp nói thì người khách là đã thức giấc ngồi nhòm dậy:

- Viên ngoại cho ăn no uống say quá không đi nổi nữa đành mạn phép, ngủ tới bây giờ.

Nói đoạn y đứng lên, đeo khăn gói tay cầm gậy...

- Tiên sanh định đi đâu? Chiều tối rồi. Xin mời nán lại đây, sớm mai sẽ lên đường cũng vừa.

- Quấy quả nhiều quá, chỉ phiền cho mọi người trong trang thôi.

- Tiên sanh yên trí, không sao! Trang rộng rãi thế này thiếu chi chỗ ngủ tốt...

Nói đoạn, viên ngoại đích thân đưa người hành khát xuống nhà khách vào căn phòng riêng xinh xắn. Anh em Tam Sơn, Tam Vân lon ton theo sau...

- Đây, tiên sanh ngủ ở đây, lát nữa dùng bữa chiều. Cần dùng chi cứ gọi.

Nói đoạn, Trương viên ngoại quay ra.

Sẩm tối hôm ấy, người nhà bê thức ăn vào bày trên thềm.

Người hành khát bảo:

- Này! Lấy thêm cho tôi hai hồ rượu nữa, uống thế này chẳng thấm vào đâu cả.

- Gia nhơn quay đi lấy rượu, nghĩ thầm: “Gớm, cha hành khát này đã được mời ăn lại còn thêm nghiền rượu như trâu uống nước vậy. Đưa ra hồ nào uống luôn hồ ấy, không còn biết ngưỡng là chi cả!”.

Tuy gầy ốm, người hành khát ăn ăn uống uống như hùm đói.

Tam Sơn, Tam Vân cứ loanh quanh đất nghe hành khát kể chuyện mãi, tới lúc mẹ cho người gọi về mới lên nhà, có luyến tiếc.

Người hành khát tức cười, bảo.

- Các chú cứ ngủ kỹ nhé. Mai lại gặp nhau lo chi.

Lát sau, Trương viên ngoại tới phòng.

- Người nhà hầu hạ có được châu báu không? Suốt mấy hôm bận rộn tiếp khách, nhiều công chuyện dồn lại không đích thân ngồi tiếp được, tiên sanh hiểu cho nhé.

- Tôi rất cảm động tấm thịnh tình hiếm có này, còn e không có ngày trả được đó.

Thấy người hành khát nói năng lễ độ, viên ngoại càng nghi ngờ cho là mình xét người không sai.

- Chẳng hay quý tánh danh là chi, vui lòng cho biết, lỡ sau này gặp nhau còn biết đường gọi chớ.

Người hành khát mỉm cười:

- Danh tánh tôi không có chi đáng kể, viên ngoại hảo tâm hỏi thì tôi cũng xin nói. Tôi vốn họ Trương, mồ côi từ nhỏ, không biết quê quán ở đâu, tới khi biết suy luận thì đã thấy mình đi hầu người ta rồi!... Năm ngoài hai mươi tuổi, chủ nhơn tôi quá cố, chính thân rồi không biết nghề sanh sống nên đi lang thang hành khát đó đây. Phải cái tật nghiện rượu, xin được đồng nào, uống mất đồng ấy, thiên hạ quen gọi là Lãng Tử. Lúc nhỏ chủ nhân tôi kêu là Trương Nhi. Bởi vậy, tôi không biết tên của chính tôi là gì cả. Viên ngoại kêu tôi như mọi người cũng được Trương Lãng Tử.

- Tôi cũng họ Trương, chúng ta đồng danh với nhau rồi, chắc có họ xa.

- Viên ngoại quá thương dạy lời vàng ngọc, tôi lấy làm hổ thẹn.

Trương viên ngoại đứng dậy:

- Nếu ngày mai, không có việc chi, Trương tiên sanh cứ ở lại đây chơi ít ngày, không cần phải đi gấp.

Trương Lăng Tử cũng đứng lên chấp tay vái:

- Viên ngoại cho phép tôi suy tính đã, sớm mai sẽ định đoạt sau.

Trương viên ngoại cho là người này quen lạnh nhạt tự do nên không ép, cúi chào đi ra.

Suốt bảy hôm ròng, Trương gia thôn làm tiệc đãi khách, đêm ngày nhộn nhịp bận công việc, gia nhơn đều mỗi một, bữa nay ai nấy đều dọn dẹp qua loa đi ngủ sớm, nên mới đầu canh hai mà trong trang đã im lìm ngủ say cả rồi. Trương Lăng Tử cũng choàng chăn nằm ghé bên giường thêm thiếp ngủ. Bọc hành trang để trên mặt kỷ. Sang đầu canh ba, tiếng mõ canh vừa dứt, bỗng có tiếng âm âm ngoài cổng thôn. Mọi người trong nhà tỉnh dậy nhìn ra thấy đuốc thấp sáng như ban ngày, người ngựa lố nhố khá đông, biết là có cướp, sợ hãi gọi nhau inh ỏi. ngoài cổng thôn tiếng phá cửa âm âm. Từ trước tới nay, khu vực này vẫn bình an chưa hề xảy ra vụ trộm cướp nào. nên nội trong bốn thôn Trương, Sái, Liêu, Đồng, không dám nghĩ tới việc tổ chức phòng vệ. Nay bỗng dưng có cướp, ai nấy đều xanh mặt run sợ.

Hai vợ chồng Trương viên ngoại, Đậu và Trần thị thì cho rằng chồng dễ dàng quá, tiếp người hành khách lúc trưa. Bởi vậy cả hai cùng có ý trách chồng. Trương viên ngoại ở trong tình cảnh này cũng không biết nói gì hơn, nghi nghi, hoặc hoặc. Giặc cướp tới nơi, tình hình cấp bách phải mở cổng trang ra điều đình nộp tiền bạc cho chúng đi khỏi phá phách, sát hại sinh linh là điều cần phải làm trước nhất. Đứng ỳ ra đây, suy nghĩ có ích lợi gì! Nghĩ đoạn, Trương viên ngoại chạy thẳng xuống căn nhà xô cửa phòng Trương Lăng Tử thì thấy phòng trống không. Ngọc bắc đầu hầy còn leo lét trên bàn.

Viên ngoại ngẩn ngơ ra đi:

- Hừ! Thế này thì gớm thật! Nuôi ong tay áo. Đáng buồn Tú Anh như tình thế thái.

Họ Trương còn đang nghĩ ngợi thì bọn Sái, Liêu, Đồng, qua cổng sau tới.

Người nào cũng run rẩy mặt tái không còn hột máu:

- Làm... làm thế.. thế nào... hả Trương đại... đại ca?

Trương viên ngoại xua tay:

- Lo sợ cũng vô ích, mở cổng cho chúng vào rồi mặc chúng vơ vét, miễn là không hại tới sanh mạng thì thôi!... Để tôi tự ra mở cổng trang.

Nói đoạn, họ Trương đi thẳng ra phía cổng. Mọi người trong trang thấy Trương viên ngoại can đảm, đều lú lú theo ra.

Họ Trương ra tới cổng trang, nói lớn:

- Các người không phải phá phách, la ó vang động khiến đàn bà con trẻ kinh sợ. Muốn lấy của ta sẽ mở cổng ra cho mà lấy, với điều kiện là không được xâm phạm tới bất cứ một ai trong trang. Có ứng thuận hay không?

Bên ngoài tiếng phá cổng thôi hẳn, nhường chỗ cho thứ tiếng cộc cằn thô bỉ:

- Được lắm! Thế mới biết điều. Mở cổng ra đem hết vàng bạc châu báu ra đây. Thiếu một chút, ta xét thấy cũng không xong.

Họ Trương đáp:

- Vàng bạc châu báu chẳng có là bao, ở đây chỉ có thóc gạo là nhiều thôi.

- Cứ mở ngay cổng ra, mau!

Không ngần ngại, Trương viên ngoại mở then cổng kéo tung hai cánh cổng ra.

Bọn cướp y phục đen tuyền, độ năm mươi tên mặt mũi dữ tợn võ trang gươm giáo. Ba tên đứng hầu, trừ một tên non tuổi, còn hai tên kia đều sức vóc to lớn nở nang, hung hãn. Tên mặt đen cầm long đao. Tên mặt xám cầm xà mâu, và tên trẻ tuổi cầm giáo.

Họ Trương từ từ bước ra ngoài cổng, bắt đầu run sợ trước thái độ côn đồ hung hãn của tên cướp. Mọi người trong trang sợ hãi, đứng núp trong cổng nhìn ra.

Tên mặt đen, nhảy tới trước mặt Họ Trương.

- Quỳ xuống mau! Biết lão gia ở đây mà chưa biết quỳ lạy sao?

Nói dứt câu, y hoa đao như muốn chém. Mọi người trong cổng kêu rú lên...

Nhưng một tiếng “choang!” kêu dội lên ngay lúc bấy giờ, một bóng đen mờ mờ từ trên ngọc cây gần đấy nhảy là xuống. Cây đại đao của tướng cướp bỗng văng ra một nơi.

Mọi người định thần nhìn kỹ, bóng đen ấy không phải ai xa lạ, chính là Trương Lăng Tử, người hành khất. Y đứng chắn giữa tên cướp và Trương viên ngoại.

- Viên ngoại lui bước, mặc mấy tên này cho tôi phân xử.

Tên cướp nhìn thấy Trương Lăng Tử thân hình ốm nhom lại có tuổi rồi, đứng gần như con diều hâu trên cột đá thì có ý khinh thường. Nhưng trông chiếc xích sắt nặng nề của Trương Lăng Tử cầm trong tay và cây đại đao bị buộc ra khỏi tay y vừa rồi, y dăm ra nghi hoặc không biết nên xử trí ra sao cho hợp thời. Dù thế nào, bị mất thể diện trước mặt thủ hạ và đối phương, tướng cướp cũng tức lắm, la hét ùng ùng, nhảy chồm tới nhặt cây đại đao. Lẹ hơn, Trương Lăng Tử chỉ trong chớp mắt đã tới trước lấy một chân chặn lên cây đại đao. tướng cướp dùng sức cầm cán đao định nhấc bổng đối phương

sang bên, nhưng kỳ thay, cây đao như bị sức nặng ngàn cân đè chặt không nhúc nhích. Trong trang, mọi người thấy tướng cướp loay hoay mãi không nhấc được đao lên thì cười âm âm, khiến y nổi hung tống mạnh một trái thoi sòn vào mặt đối phương.

Lẹ như cắt, Trương Lăng Tử hất cây đao ra xa, né người sang một bên, đưa tay đón lấy cổ tên tướng cướp rút mạnh ra phía sau. Tướng cướp mất đà và bị một sức mạnh ghê gớm của bàn tay gầy guộc nhưng cứng như thép của Trương Lăng Tử kéo tuột ra phải trước mặt, khiến y chúi nhào xuống đất lộn đi mấy vòng, nằm xoài ra mặt đất như con nhái bén. Thấy bạn lâm nguy, hai tên kia cầm mâu và vác giáo hò hét đồng bọn xúm lại vây đánh Trương Lăng Tử. Còn mấy đứa khác thì vực tướng cướp mặt đen lên ngựa đứng sang một góc.

Trương Lăng Tử bị vây tròn vào giữa, mọi người trong trang thấy lo ngại, nhưng chỉ một thoáng không đáng kể vì chỉ trong giây lát, Trương Lăng Tử vung xích sắt múa tròn vù vù như đao hắc quang.

Binh khí của bọn cướp bị xích sắt quán tung ra tứ phía, bỏ chạy tán loạn. Tên mặt xám la hét như hùm đói múa mâu đánh tới tấp, không ngờ bị xích sắt quán tròn lấy chân giật tung lên trên không, đầu lao xuống trước trúng mô đá “bộp” bể sọ chết tươi. Tên trẻ tuổi biết không thể nào địch nổi Trương Lăng Tử bèn hô đồng bọn cướp xác chạy bán tử. Không cố ý sát hại, Trương Lăng Tử mặc chúng chạy hỗn loạn, không đuổi theo.

Mọi người bấy giờ mới hiểu người hành khất kỳ dị ấy là một tay võ dũng cự phách đều theo, Trương viên ngoại chạy ra lạy tạ ơn cứu thoát bốn thôn trang khỏi vòng nguy hiểm.

- Trương tiên sanh quả là thần tướng nhà trời sai xuống giúp chúng tôi, thế mà bọn tôi mù quáng không hiểu biết, thất lễ rất nhiều.

Thâu xích sắt lại cho vào trong bọc đeo lưng, Trương Lăng Tử đáp lễ:

- Xá chi việc nhỏ mọn này, khuya rồi mời quý vị về đi nghỉ sang mai sẽ nói chuyện sau.

Anh em Trương Tam Sơn, Tam Vân cũng được mục kích tài nghệ của Trương Lăng Tử, vui sướng quá líu ríu níu chặt hai tay dị nhưn đó đi vào trong trang.

Trương Lăng Tử xoa đầu hai tiểu nhi.

- Hai chú bé về phòng đi ngủ cho ngoan, mai sẽ gặp nhau nói chuyện nhiều nhé.

Hôm sau, Trương viên ngoại đặt tiệc ăn mừng mời cả ba viên Sái, Liêu, Đồng hợp mặt, tôn Trương Lăng Tử lên làm thượng khách kính trọng vô cùng.

Rượu đã ngà ngà, Trương viên ngoại hỏi:

- Làm thế nào mà tiên sanh biết có cướp, tới cứu chúng tôi vậy.

Nhắc ly rượu lớn uống một hơi cạn, Trương Lăng Tử nói:

- Đây cũng là một sự tình cờ thôi! Cách đây năm bữa, tôi từ Tiêu Anh phủ đi về lối khu vực này, tới một quán rượu bên đường, khát quá bèn rẽ vào đó gọi rượu uống. Không ngờ gặp ba tên cướp đang ngồi nhậu ở thềm trong góc nhà chung đầu với nhau nói chuyện. Thoạt trông, tôi biết ngay chúng là tay đao tặc chứ không phải người hiền lương, bèn cố sức nghe xem chúng nói gì. Chúng nói lớn không cần giấu diếm vì cả ba cùng dùng tiếng lóng của bọn hắc đạo giang hồ.

Tên mặt đen cầm đao hôm qua đó nói rằng:

- Nay hiền đệ, tôi mới được tin Trương gia thôn ở Võ Đường Sơn vào tiệc tứ tuần đại khánh ăn uống luôn trong nhiều ngày, ta liệu tổ chức đến đó làm một mẻ, Hồ hiền đệ và hiền đệ muội nghĩ sao.

Tên mặt xám cầm mâu trả lời:

- Được lắm! Từ đại ca nghĩ rất phải. Đã lâu lắm bọn ta chưa làm được vụ nào ra hồn cả. Tôi cũng nghe thấy nơi thôn trang ở Võ Đường Sơn khá giàu.

Đoạn hấn quay sang phía tên ít tuổi.

- Lưu hiền đệ có đi cùng không?

- Có chứ! Đã lâu không hoạt động, cháu ngựa ngáy cả tứ chi rồi. Bao giờ thì hành động, hả bá phụ?

Từ tặc nói:

- Chúng ta cùng về sửa soạn đi. Kể cả bữa nay, canh ba đêm hôm thứ tư thì đánh Trương gia thôn.

Kể tới đây, Trương Lăng Tử uống ly rượu nữa, gấp thức nhắm rồi nói tiếp:

- Tôi ngồi đó, vừa ăn uống vừa để ý nghe chúng nói chuyện. Thì ra sào huyệt của chúng không xa lắm. Ở Hồ Đầu Cốc cách Võ Đường Sơn hơn một ngày đường.

Trương viên ngoại ngạc nhiên.

- Hồ Đầu cốc? Nơi đó bây giờ có cướp ở sao.

Trương Lăng Tử gật đầu:

- Phải, mới đầu tôi cũng ngạc nhiên như viên ngoại, vì cuối năm kia tôi qua Hồ đầu cóc không thấy ở đó có giặc cướp nào cả. Chắc hẳn bọn giặc cỏ này mới tới đó thôi.

Hạ Liêu nói:

- Nếu vậy, ta nên trình báo quan đại hạt đánh đuổi chúng đi nơi khác họa chẳng thôn ta mới an ổn được.

Trương Lăng Tử lắc đầu:

- Trình báo lời thôi mất thì giờ lắm. Thế nào tôi cũng qua đó đánh đuổi chúng đi cho kỳ hết.

Sau bữa tiệc hôm ấy, Trương viên ngoại bàn với hai vợ việc muốn mời Trương Lăng Tử ở lại truyền thụ võ nghệ cho Tam Sơn và Tam Vân.

- Tôi có ý này từ lâu nhưng chưa biết tìm ai giỏi giang. Nay gặp Trương tiên sanh là việc hạn hữu. Hai đứa trẻ nhà mình cũng mến người ấy lắm, chỉ bằng yêu cầu người ấy ở lại cho hai con làm lễ bái sư. Chỉ sợ Trương tiên sanh không nhận lời thôi.

Đậu thị nói:

- Phu quân nghĩ rất phải, thiếp phận nhi nữ chỉ biết phục tùng... Nhưng phu quân đã nói ra thiếp dám phát biểu ý kiến.

- Bốn thôn trang này hợp lại khá lớn, người nhiều. Làm ăn được tất phải có bọn đạo tặc manh tâm nhòm ngó, thì việc cho các con theo học võ nghệ là sự cần thiết rồi, phu quân khỏi phải đắn đo. Chỉ mong sao các con sau này tài sức hơn người, dù chẳng ra trận chém tướng cướp cờ gì nhưng ít ra cũng bảo vệ được chính thân chúng không đến nỗi bị thua kém anh em trên đời... Ý nguyện của thiếp là như vậy đó.

Trương viên ngoại mỉm cười:

- Tôi cũng nghĩ như vậy nên mới bàn luận. Thôi được, để tôi nói với người ta xem sao.

Họ Trương liền đứng lên đi xuống phòng Trương Lăng Tử, ngỏ ý mời nán lại Trương gia thôn truyền thụ võ nghệ cho Tam Sơn và Tam Vân.

Trương Lăng Tử đáp:

- Tôi tới đây không phải là việc ngẫu nhiên. Trước hết giữa đường gặp sự bất bình không thể bỏ qua được, nên tới tiếp cứu thôn trang này, không ngờ gặp anh em Tam Sơn và Tam Vân thấy mến ngay, bởi vậy chính tôi có ý truyền dạy võ nghệ cho chúng. Tới

tuổi này, tôi chưa từng thấu dạy đồ đệ, nhưng thiết nghĩ cũng là lúc cần phải ngừng bước giang hồ truyền lại cái vốn học bình sanh...

- Các trẻ được tiên sanh thương mến thấu nhận làm đồ đệ thì còn chi hay bằng!

- Nghề võ này bạc bẽo lắm, viên ngoại ạ. Đã theo học, phải luyện cho tới khi thành tài, công phu và thì giờ rất nhiều. Học dở dang chẳng qua chỉ chuốc lấy cái nhục mà thôi, chẳng hay viên ngoại có ứng thuận cho hai trẻ theo học tập luyện trong nhiều năm không?

- Tôi không hề mong mỗi gì hơn là được tiên sanh chịu phí thì giờ dạy chúng...

- Được lắm, sáng nay tôi lên ngọn Võ Đương Sơn, địa thế rất đẹp, muốn yêu cầu tiên sanh cất cho tôi một cái am nhỏ lưng chừng núi, sau này tới trình độ phải vào núi các trẻ sẽ có chỗ luyện tập, như vậy có phiền nhiều lắm không?

- Tưởng chi, chớ việc đó không đáng quan tâm. Tiên sanh chọn địa thế đi, tôi sẽ khởi công ngay. Và nhân thể chọn ngày tốt làm lễ bái sư cho ba cháu. Tôi có ý cho cả con Tam Nương theo hai anh nó tập luyện luôn thể, được không?

- Tôi xin vì viên ngoại dạy bảo ba anh em nó thành tài, truyền hết tài học bình sanh...

Trương viên ngoại cả mừng, đứng dậy vái tạ ơn Trương Lăng Tử rồi cáo lui.

Hai hôm sau, lễ bái sư được cử hành long trọng, và từ đó ba anh em Tam Sơn, Tam Vân, Tam Nương theo học Trương Lăng Tử ngay trong thôn trang. Trương Lăng Tử chọn một nơi trên sườn Võ Đương Sơn cạnh suối. Nửa năm sau xây xong chiếc am khá khang trang rộng rãi. Từ am trông thẳng xuống thôn trang, bao quát cả một vùng. Trương Lăng Tử đặt tên là Trương gia am.

(Chiếc am này, sau khi Trương Lăng Tử tạ thế, được Trương Tam Vân coi sóc, truyền hết con đến cháu nhưng cũng vẫn ở trong giới hạn gia truyền. Tới đời Trương Tam Phong cháu bốn đời của Trương Tam Vân, môn võ Nhuyễn thuật của Trương Lăng Tử lấy tên là Võ Đương vang dậy như sóng cồn dưới thời vua Càn Long và Khang Hy nhà Thanh, không kém chi mấy võ phái Nga My, Côn Luân, Thiếu Lâm, Bạch Hạc.

Võ Đương phái đã đào tạo ra rất nhiều tay anh hùng cự phách nổi tiếng cả một thời. Chiếc am cất từ đời Trương Lăng Tử đã được sửa lại, chữa lại nhiều lần và tới lúc tác giả viết mấy dòng này, am đó cũng hãy còn, danh tiếng Trương vẫn cũng không vì thời gian phai lợt trong lòng khách mộ điệu. Con cháu họ Trương cũng vẫn nêu cao dòng họ tài nghệ công phu điêu luyện đặc biệt của họ).

Nói về Trương Lăng Tử từ ngày thu nhận ba anh em họ Trương làm đồ đệ thì hết lòng truyền nghệ. Tam Sơn, Tam Vân, Tam Nương rất chăm chỉ, thông minh lỗi lạc, học tới đâu biết tới đó, thu nhận được hết cả tài học bình sanh của Trương sư phụ. Trương Tam Sơn bắt chước sư phụ họ đánh xích sắt. Trương Tam Vân và Tam Nương mỗi người được sư phụ cho một cây nhuyễn đao sắc như nước. Đầu và đốc đao có móc, có thể quấn tròn lại móc hai đầu vào nhau thành thứ đai lưng dị kỳ. Lúc cần dùng tới, chỉ việc mở móc đó ra, vung mạnh tay một cái là lưỡi đao thẳng tắp dùng được ngay.

Sở dĩ Trương Lăng Tử có được thứ Nhuyễn đao quý báu này là vì sư phụ của họ Trương trước đây là một vị hòa thượng Tây Tạng lúc lâm chung trao lại cho mấy thứ bảo vật này. Bởi thế hình thể hai cây Nhuyễn đao đó không giống thứ đơn đao của Trung Quốc. Chuôi ngắn hơn, lưỡi hẹp ngang, nhưng dài hơn lưỡi đơn đao đôi chút.

Lúc mới khởi đầu, Trương Lăng Tử dạy ba anh em họ Trương ngay ở trong thôn trang. Nhưng khi lập xong Trương gia am, cả bốn thầy cùng lên ở hẳn trên Võ Đương Sơn tập luyện. Trương Lăng Tử đem hết cả tài nghệ binh sang những món sở trường truyền hết cho ba đồ đệ thân yêu.

Mười hai năm sau...

Trương Tam Sơn hai mươi ba tuổi, Tam Vân hai mươi một và Tam Nương mười tám, cả ba người đều hấp thụ được tất cả các công phu đặc biệt siêu quần của sư phụ. Trương Lăng Tử cũng tự hào rèn luyện nổi ba đồ đệ tài ba.

Thấy các con đã trưởng thành, Trương viên ngoại lần lần trao hết công việc làm ăn trong trang trại cho ba anh em Tam Sơn, rồi thường ngày lên Trương gia am uống rượu đánh cờ tiêu dao ngày tháng cùng Trương Lăng Tử, đàm đạo việc thiên hạ. Tam Sơn càng lớn càng thô kệch, tánh tình tàng tàng y hệt sư phụ. Trái lại, Tam Vân vóc dáng thanh tú, nước da trắng trẻo như một thơ sinh nhân nhả ít nói cười. Mi thanh mục tú, môi son, không ai có thể ngờ được con người ấy lại có công phu võ thuật tiềm tàng đáng liệt vào hàng cự phách ở Hoa Nam thời ấy. Trương Tam Nương cũng vậy, mặt hoa da phấn còn có tài võ nghệ, cho nên các thanh niên trong khu vực Võ Đương Sơn không một người nào dám rắp tâm bắt sỡ, biết rằng dù có hỏi, nàng cũng chẳng ưng thuận nào.

Đọc nhiều cổ thư anh hùng truyện, Trương Tam Nương vẫn ước mong được đi khắp đó đây hành hiệp giống như Hồng Tuyết Nữ, Nhiếp Ẩn Nương thời xưa.

Nói về bọn cướp Hồ Đầu cốc sau khi bị Trương Lăng Tử đánh cho một trận thất điên bát đảo, bèn rút cả về sào huyệt, chôn cất họ Hồ. Không ngờ ít lâu sau, họ Từ cũng bị Trương Lăng Tử đánh ngã, bị ứ huyết thác nốt. Tên trẻ tuổi là cháu gọi Hồ bằng cậu

ruột, tên Lưu Nghị bèn giải tán đồ đảng khăn gói lên đường tầm sư học nghệ với ý tưởng một ngày thành tài sẽ trở lại Võ Đương Sơn báo thù. Lưu Nghị đi khắp đó đây suốt mấy năm trời. Trong bước giang hồ, y gặp cũng nhiều võ sư nhưng xét về tài nghệ không có một ai khả dĩ thắng nổi Trương Lăng Tử theo ý đoán của họ Lưu.

Mãi đi xuống miền Quảng Tây mới nghe thấy nói với La Phù Sơn, Lưu Nghị giật mình chợt nhớ ra đã từng nghe thấy bọn hắc đạo nói về Đắc Đạo đại sư ở cõi Lĩnh Nam trên La Phù Sơn thân nhận đồ đệ với điều kiện dễ dàng, bèn tìm đường đến đó. Qua Liễu Châu, Lưu Nghị thẳng tiến xuống miền Nam, tìm đường đột nhập La Phù Sơn lên Thiên Linh tự.

Đắc Đạo đại sư thân nhận ngay.

Sở dĩ, Lưu Nghị không dám xin nhập học Thiếu Lâm Tự là vì nghe thấy chùa này qui luật rất nghiêm ngặt, e vào thì còn dễ nhưng lúc ra rất khó, nên họ Lưu mới cố tìm nơi khác là vì thế. Theo học Đắc Đạo đại sư được trên năm năm, bản lĩnh của Lưu Nghị đã khác trước một vực một trời. Họ Lưu bèn xin phép Hạ Sơn. Đắc Đạo ưng thuận ngay. Lưu Nghị sung sướng xuống núi. Lúc đó Thiên Không và Phi Không chưa lên núi nhập học.

Cây có bản lĩnh cao cường, phi thiềm tẩu bích nhẹ nhàng, Lưu Nghị thường trở thủ đoạn lén vào lấy cửa các nhà giàu chi dùng, giao kết với bọn tà đạo lục lâm. Cũng vì lang thang la cà chỗ nọ nơi kia, nên hai năm sau, Lưu Nghị mới qua Tiêu Anh phủ và thẳng đường đến Võ Đương Sơn.

- Các thôn trang ở đây đã khác hơn mười năm trước nhiều, được mở rộng thêm ra, nhà cửa san sát, người nhiều.

Mặt tiền Trương gia thôn vẫn như cũ. Mấy cây liễu xanh cành lá rườm rà rung rinh trước gió. Đây đó, mấy mô đá vẫn y nguyên. Ngau cả mô đá nhỏ mà người mấy năm trước, họ Hồ bị Trương Lăng Tử kéo tay mạnh quá đến nỗi húc đầu bể sọ vào đó cũng vẫn còn kia. Nếu khác họa chẳng chỉ còn cụm cỏ quanh thay vì vũng máu năm xưa... Nhận xét tới đây, bỗng nhiên Lưu Nghị cảm thấy bùng bùng nổi giận tiến thẳng tới cổng trang.

Tên gia nhơn đang quét cổng thấy một mãnh hán trạc ngoại tam tuần vận võ phục, vai quẩy bọc hành trang, tay cầm cây giáo sắt sầm sầm đi tới mặt đỏ ngầu thì vội ngừng tay chối, lạ lùng nhìn.

Lưu Nghị hất hàm hỏi tên gia nhơn.

- Lão già có nhà không.

- Tên gia nhơn này mới vào hầu trong thôn được hơn năm nay nên không hiểu chuyện xưa.

- Hảo hán hỏi lão già nào? Đây không có lão già nào cả! Chỉ có Trương viên ngoại. Lưu Nghị trừng mắt nhìn dữ dội, khiến Tên gia nhơn lo sợ lùi lại một bước.

- Trong thôn này có mấy lão già.

- Ta muốn nói về lão già nhỏ bé, hom hem gầy ốm hơn mười năm trước đó! Người hiểu chưa? Gọi hắn ra đây ta dạy!

Đoạn Lưu Nghị chống cây giáo sắt xuống đất đứng chờ trả tiếp:

- Tôi mới làm ở đây có mấy năm nên không hiểu biết chi cả về việc mười mấy năm về trước, lúc tôi còn nhỏ. thôn trang này có nhiều lão trượng lắm...

Lưu Nghị phì cười vì nét mặt ngớ ngẩn của Tên gia nhơn trẻ tuổi.

- Ta muốn nói đến lão già nhỏ bé biết võ nghệ đó. Y có ở đây không?

- À ra thế! Có, Trương tiên sanh ở đây, nhưng hảo hán muốn hỏi chi? Quý danh là chi để tôi vào báo.

- Mi cứ nói là có người hỏi, vào gọi y ra đây chịu chết, nghe.

Tên gia nhơn lùi lại mấy bước lắc đầu:

- Không xưng tên thì tôi xin chịu không dám vào trình, e Nhị lang tôi quả mắng.

Lưu Nghị trợn mắt hoa giáo tiến tới nạt nộ. Tên gia nhơn vội chạy vào trong cổng trang qua sân lên tới hành lang trên sảnh đường.

Trương Tam Vân vừa ở trong nhà bước ra thấy y hốt hải liền hỏi:

- Bảo Tứ! Có việc chi sợ hãi vậy?

Bảo Tứ chỉ tay về phía cổng trang.

Thưa Nhị lang, có một mãnh hán cầm dao sắt nạt nộ tôi ngoài cổng rang. Y nói tìm một người già nhỏ bé, gầy ốm, con chắc là Trương tiên sanh vào đây trình báo.

- Được rồi. Người cứ đi làm việc khác để ta vào thưa với Trương tiên sanh và viên ngoại.

Tam Vân vào nhà khách. Trương Lăng Tử và Trương viên ngoại đang uống rượu đánh cờ.

- Bẩm sư phụ có một người nào đó tới gây gỗ ngoài cổng trang, hình như muốn tìm sư phụ để đồ đệ ra xem y muốn việc chi.

Không chờ trả lời, Trương Tam Vân quay ngoắt ra ngoài trang thấy mãnh hán khoanh tay đứng chờ. Trước mặt, một cây giáo sắt cắm ngược dưới đất. Bọc hành trang treo trên vành liễu gần đó. Lưu Nghị đang chờ kẻ thù thì thấy nho sanh bước ra, ngọa nghễ nhìn từ đầu chí chân chàng thanh niên tuấn tú ấy nhếch miệng cười im lặng. Trương Tam Vân ngạc nhiên, không nhận ra tên cướp trẻ tuổi mười mấy năm về trước nữa.

Quả vậy, Lưu Nghị nét mặt đờm phong trần, đầy đã quắc thước hơn trước nhiều.

- Hảo hán muốn tìm kiếm ai trong bản trang. Đây là Trương gia thôn. Có lẽ hảo hán lầm đường chăng?

- Lầm sao được! Ta muốn kiếm tên lão tặc giết người trên mười mấy năm trước đây. Y còn ở đây hay không? nếu y sợ hãi, biểu ra đây tạ tội, ta cũng không hẹp hòi gì mà không tha thứ.

Thấy Lưu Nghị hỗn xược, kiêu ngạo Trương Tam Vân cười lạt.

- Nếu tôi không lầm, hảo hán là một khách giang hồ, nhiều từng trải cũng cần có lễ độ đôi chút mới được! Lão trượng đó là sư phụ tôi, hảo hán muốn hỏi gì?

Bảo Tứ đã nói chuyện cho mọi người trong trang biết, nên họ kéo ra ngoài trang xem sự gì.

Trương viên ngoại và Trương Lăng Tử cũng theo ra. Trương Tam Sơn vắng mặt vì có việc lên Tiêu Anh phủ. Trương Tam Nương ở hậu đường thấy động bèn xin phép mẹ ra xem.

Giữa lúc ấy, Lưu Nghị nghe Tam Vân ôn tồn như vậy thì ha hả cười:

- Thiếu niên chớ có xen vào việc người lớn, có mất mạng lại kêu oan...! A ha! Thằng già kia rồi.

Trương Lăng Tử nhận ngay ra tên tướng cướp mười mấy năm trước, bèn lững thững tiến lên. Nhưng Trương Tam Vân đã nhớ lại, hiểu ngay đây là hậu quả trận đánh cướp trước kia, lúc chàng còn nhỏ dại, bèn cởi áo dài ném cho gia nhơn, tiến lên trước...

Lưu Nghị đứng nguyên chỗ cũ chưa hiểu thanh niên hành động như thế nào, thì Tam Vân đã lẹ như chớp nhảy tới rút phất cây giáo sắt lên, khiến họ Lưu phải nhảy lui lại vài bước, tưởng thanh niên dùng cây giáo đó đánh mình.

Trương Tam Vân cười ha hả liếc nhìn Trương Lăng Tử:

- Giết gà cần gì đến dao mổ trâu! Sư phụ mặc kệ đệ tử.

Nói đoạn, chàng dang tay cầm hai đầu cây giáo dắt uốn cong lại hình móng ngựa rồi liệng giáo trước mặt Lưu Nghị quắc mắt nhìn như tia ra lửa.

- Tên bại tộc này không biết tự lượng sức mình dám tới đây khua môi múa mép. Có gì uốn lại cây giáo này ta coi!

Thấy Tam Vân tuần tú mảnh khảnh như nho sanh không ngờ lại có sức khỏe công phu dày dặn nhường ấy. Lưu Nghị toát mồ hôi, biết rằng lần này lại gặp phải tay công phu siêu quần nhất chúng. Tuy vậy, họ Lưu vẫn tin ở sức mình, bèn nhặt cây giáo lên, xuống tấn vận tất cả sức lực ở hai tay kéo mạnh, những tưởng vượt thẳng được cây giáo sắt ra ngay, ai ngờ như chuồn chuồn húc thạch trụ, đổ mặt tía tai mà chẳng ăn thua chi cả.

Bọn gia nhơn và một đoàn người ngựa đi qua đó thấy lạ ngừng lại xem đều cười vang vỗ tay rầm rần, khiến Lưu Nghị mắc cỡ ném cây giáo xuống đất.

- Được lắm! Ta sẽ trở lại trả lời các người về vụ này.

Nói đoạn, Lưu Nghị bước lại chỗ cây liễu lấy gói hành lý đeo lên vai định đi.

Trương Lăng Tử tiến lên nói:

- Lão phu biết hảo hán đã có công luyện tập lại, nhưng công phu đó không được chuyên luyện mà dám tới đây báo thù ư? Đi ăn cướp bị đánh thua. Một kẻ trong khi giao đấu bị té, đầu đập vào đá bể sọ chết.

- Lão tha cho đồng bọn chạy, các người không biết ơn thì thôi, nay còn tới báo thù, còn trời đất nào nữa? Một người còn đối địch không lại huống chi trong thôn này có tới bốn người như vậy, hảo hán định giỡn với tử thần chăng?

Trương Lăng Tử đưa mắt nhìn Trương Tam Nương, tay chỉ vào ngọn giáo trên mặt đất.

Tam Nương hiểu ý bỏ áo dài, bước tới nhặt ngọn giáo kéo thẳng ra như trước, đoạn nàng dang tay lao vút ngọn giáo ra phía đường đi trước mặt xa tới hai trăm bộ.

Mọi người kinh ngạc hoan hô vang động.

Lưu Nghị tái mặt, vác khăn gói đi thẳng. Lúc qua chỗ ngọn giáo cắm ngấp xuống đất tới một nửa. Lưu Nghị hai tay cầm cán rút lên không được...

Đang loay hoay chưa biết xử trí ra sao thì bỗng sau lưng có tiếng nói:

- Đừng mất công vô ích, để lão giúp cho.

Lưu Nghị quay lại nhìn thì ra Trương Lăng Tử đã tới sau lưng từ lúc nào, đưa tay trái cầm cán giáo rút phắt lên nhẹ nhàng như khống cần phải dùng sức.

Đưa cây giáo cho Lưu Nghị, Trương Lăng Tử cười:

- Thôi, chúc hảo hán lên đường may mắn. Bữa nay nếu có Nhất lang ở nhà thì hảo hán mất mạng rồi đó...

Lưu Nghị đón ngọn giáo, lẳng lặng rảo bước đi.

Trương Lăng Tử mỉm cười lững thững quay về. Tới cổng trang, có một thiếu niên trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi vóc người tầm thước, vận võ phục, lưng đeo cung tên, cầm cây thiên phương họa kích xuống đất chạy tới vái chào...

- o O o -